

Sygn. akt I CSK 2612/22

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa I. spółki akcyjnej w W.
przeciwko D. spółce z ograniczoną odpowiedzialności w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 czerwca 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 30 lipca 2021 r., sygn. akt XXIII Ga (...),

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
2) zasądza od D. spółki z ograniczoną odpowiedzialności w W.
na rzecz I. spółki akcyjnej w W. kwotę 4050 (cztery tysiące
pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 lipca 2021 r. Sąd Okręgowy w W. po rozpoznaniu sprawy z powództwa I. spółki akcyjnej w W. przeciwko D. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W., o zapłatę na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 15 października 2020 r., oddalił apelację i rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego.

Pozwana wniosła skargę kasacyjną od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości, wniosła też o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując na to, iż jest ona oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Powódka wniosła o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania oraz o zasądzenie od Pozwanej na rzecz Powódki kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarga kasacyjna stanowi środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, umożliwiający usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie jest natomiast ogólnie dostępnym środkiem zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tak pomyślanych zadań skargi kasacyjnej służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionej w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania.

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, z. 3, poz. 49; 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, z. 4, poz. 75; 26 kwietnia 2006 r., II CZ

28/06, niepublikowane; 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, niepublikowane). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie musi być oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 niepublikowane i przywołane tam orzecznictwo).

W odniesieniu do argumentacji mającej przemawiać za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej Pozwanej samo w istocie sformułowanie zarzutu naruszenia prawa przez wyrok Sądu Okręgowy i polemika ze stanowiskiem tego Sądu nie spełnia wymagania należytego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, bowiem motywy wskazane przez Skarżącą nie zawierają pogłębionej analizy prawnej wskazującej na to, iż w niniejszej sprawie w istocie doszło do kwalifikowanego naruszenia prawa materialnego bądź procesowego, polegającego na oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

W świetle art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904) Sąd Najwyższy, nie mając kompetencji do pominięcia stosowania przepisów ustawy, co wprost wynika z art. 178 ust. 1 Konstytucji RP, a także mając na względzie niepodważalność powołania sędziego dokonanego przez Prezydenta RP na mocy nie podlegającej weryfikacji prerogatywy (na podstawie art. 179 Konstytucji RP), odstąpił od oceny prawidłowości powołania sędziów w składzie Sądu *ad quem*, a w konsekwencji ważności postępowania czy skuteczności orzeczenia z powyższych względów z uwagi na ich niedopuszczalność (zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r., K 3/21, zaś w zakresie skuteczności wstrzymania („zawieszenia stosowania”) przepisów ustawy o Sądzie Najwyższym z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 14 lipca 2021 r., P 7/20 OTK ZU nr A/2021, poz. 49).

Tym samym Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do niestosowania w niniejszej sprawie konstytucyjnej zasady niedopuszczalności kwestionowania statusu sędziego (deklarowanej w art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym), co mogłoby sugerować wskazanie w pkt 1 lit. d postanowienia Wiceprezes Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-204/21 R

Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (ECLI:EU:C:2021:593). Powyższe rozstrzygnięcia, a przede wszystkim art. 179 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, nie pozwalają bowiem na ocenę kryteriów odnoszących się do okoliczności wyboru kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Krajową Radę Sądownictwa, a w konsekwencji kwestionowanie skuteczności powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta RP, a tym samym ubezskutechnienia niepodzielnej w zakresie kompetencji orzeczniczych przysługującej sędziemu inwestytury, czego nie uzasadniają kryteria wskazane w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa oraz C.P., D.O. przeciwko Sądowi Najwyższemu, ECLI:EU:C:2019:982.

Niezależnie od powyższego jednak, również w świetle wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ewentualne wady procedury wyboru kandydata na urząd sędziego przed Krajową Radą Sądownictwa, nawet w razie uznania naruszenia Konstytucji RP w tym zakresie (poprzez stwierdzenie niezgodności z Konstytucją przepisów stanowiących podstawę procedury zakończonej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego), samodzielnie nie pozwalają na podważenie niezależności sądu rozpoznającego sprawę (wyrok TSUE z 29 marca 2022 r., C-132/20, w sprawie BN i in. przeciwko Getin Noble Bank S.A., ECLI:EU:C:2022:235), zaś samo powołanie przez Prezydenta RP na urząd sędziego jest niepodważalne (wyrok TSUE z 22 marca 2022 r., C-508/19, M.F. przeciwko J.M., ECLI:EU:C:2022:201). W niniejszej sprawie nie wskazano natomiast jakichkolwiek okoliczności, które wymagałyby weryfikacji niezależności Sądu *ad quem*. Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie nie dopatrył się też podstaw do uznania, iż skład Sądu *ad quem* nie spełnia kryteriów uznania tego Sądu za niezależny i ustanowiony zgodnie z prawem.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu. O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 i art.

108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 265).